

[Socialministeren]

I forslaget til folketingsbeslutning om Egmont Højskolen opfordres regeringen til at udarbejde et ændret lovgrundlag, der med virkning fra 1. januar 1984 sikrer, at Egmont Højskolen i Odder kommune fortsat er i stand til at modtage stærkt handicappede i undervisningen. Ifølge forslaget må udgifter til pleje m.v. ikke som følge af skolens placering pålægges Odder kommune.

Forslagsstillerne skriver i bemærkningerne til forslaget, at der i en længere periode er foregået forhandlinger, senest mellem socialministeriet og undervisningsministeriet, til løsning af problemet, uden at det tilsyneladende har været muligt at opnå enighed. Det kan jeg helt bekræfte. Jeg vil dog gerne samtidig understrege, at de manglende resultater sandelig ikke skyldes manglende vilje hos regeringen, men derimod, at spørgsmålet faktisk er meget vanskeligt at finde en tilfredsstillende løsning på. Dette bestyrkes i øvrigt af, at også den tidligere regering i virkeligheden forgæves forsøgte at finde en løsning på problemet.

Jeg kan oplyse, at det en overgang så ud, som om resultatet aftegnede sig, idet Odder kommune havde indvilliget i at påtage sig udgifterne, men at kommunen senere skiftede signaler på dette punkt.

Som jeg allerede sagde i et svar til fru Sonja Mikkelsen i folketingets spørgetid den 13. oktober sidste år, skal der ikke herske tvivl om, at jeg har stor sympati for tanken om, at handicappede unge skal have mulighed for at komme på højskole ligesom andre unge. Målsætningen er vi enige om.

Jeg oplyste samtidig, at spørgsmålet om at finde en tilfredsstillende løsning skulle tages op til tværgående drøftelser mellem undervisningsministeriet, som skolen jo lovgivningsmæssigt hører under, og socialministeriet. De møder, der herefter har fundet sted mellem embedsmænd fra de to ministerier, har desværre resulteret i, at det nu har vist sig, at hverken højskolelovgivningen eller bilstandsloven giver adgang til at holde højskolen eller Odder kommune skadesløs for de ekstraudgifter, som jo naturligt må være forbundet med de mere eller mindre plejekrævende elever.

Socialministeriet har ikke efter bilstandsloven mulighed for at tvinge en kommune til at yde hjælp i konkrete tilfælde, og loven giver heller ikke hjemmel til at fravige reglen

om, at bilstanden med 50 pct. statsrefusion må betales af den aktuelle opholdskommune, medmindre en anden kommune har formidlet den handicappedes optagelse på højskolen, og dette vil typisk ikke være tilfældet.

Fra de drøftelser, der har fundet sted med undervisningsministeriet, er jeg vidende om, at heller ikke højskolelovgivningen rummer mulighed for at give ekstraordinær støtte til en højskole på grund af, at der på højskolen er optaget handicappede elever.

Som sagen står i dag, må det faktisk helt åbent erkendes, at højskolen er faldet mellem to stole i relation til de særlige plejeudgifter, der er forbundet med de handicappede elever. Dette skyldes, at skolen har valgt et tilhørsforhold til højskolelovgivningen, men har nogle økonomiske vanskeligheder, som ellers traditionelt afhjælpes efter sociallovgivningen.

Set i forhold til socialministeriets lovgivning kan højskolens særlige problem kun løses med ret gennemgribende ændringer i bilstandslovens opholdskommuneregler, og det er ændringer, som til gengæld vil få utilsigtede virkninger i andre henseender. Det er derfor næppe denne vej, man bør gå. Men regeringen er indstillet på, at der skal findes en løsning på problemet.

Da det nu ligger helt klart, at hverken bilstandsloven eller højskolelovgivningens regler kan danne baggrund for en hensigtsmæssig ordning, må det overvejes at gå mere utraditionelt til værks. Jeg vil derfor nu søge at finde frem til en model, hvorefter man kan skaffe de nødvendige midler til pasning af de handicappede elever på Egmont Højskolen, uden at der gribes forstyrrende ind i bilstandslovens almindelige grundprincipper. Jeg kan godt sige det på en anden måde: det, det drejer sig om, er at finde en lex Egmont Højskolen-ordning, som ikke har til konsekvens, at der bliver negative virkninger på andre lovgivningsområder, men således at vi løser det problem, som også regeringen finder centralt at få løst.

Lizzie Lichtenberg (KF):

Det er med den allerstørste sympati, vi ser dette forslag ligge her. Vi deler fuldkommen intentionerne, der ligger bag det fra forslagsstillerne, men vi er også i den konservative folketingsgruppe klar over de uforenelige